

и ожаря и, като взелъ своята работа, като лудъ се измъкналъ изъ селото.

Като стигналъ при коня, той постлалъ розката, наметналъ се съ една дреха и заспалъ сънъ безпокоенъ, наистина, но може би, най-приятния сънъ прѣзъ цѣлия свой животъ.

Когато на слѣдното утро Али дошълъ съ своитѣ овце на пасбището, той се смаялъ прѣмно, като видѣлъ Юсуфа подъ рожковото дърво. Като съгледалъ овчаря, Юсуфъ станалъ и, като му подалъ розката, на която бѣ прѣспалъ, забѣлѣжилъ:

— Татко мой! Вие искахте отъ мене да се науча на занаятъ. Азъ се научихъ. Ето моята работа, разгледайте я.

— Това не е лошо изработено, рекълъ Али, — и макаръ розката да не е добръ сплетена, поне е добръ съшита. Много ли изкарвашъ, като изплиташъ по една розка въ день?

— Четири пари, — отвърналъ Юсуфъ, — но слѣдъ врѣме азъ ще уплитамъ, най-малко, поне двѣ въ день.

— Бжди по-скромень! — забѣлѣзалъ Али. — Скъмността е потрѣбна на младитѣ хора. Разбира се, четири пари — не сж много пари, но четири пари днесъ, четири пари утрѣ — ставатъ осемъ пари, а още четири други день — дванадесетъ; съ една дума, щомъ така стои работата, ще има съ какво да се живѣе, и, ако азъ бѣхъ ималъ умъ да науча такъвъ занаятъ, когато бѣхъ паша, не щѣхъ сега да бжда овчарь.

Тия думи зачудили много Юсуфа. Али му разказалъ цѣлата си история. Наистина, като се изказвалъ, той излагалъ живота свой на опасностъ, но трѣбва да простимъ на таткото малко гордостъ! Като дава дъщеря си **Радость на Очитѣ** за пашовия синъ, на Алиа било драго да съобщи на Юсуфа, че дъщеря му е достойна за него.

Въ тоя день Али откаралъ овцетѣ въ кѣщи по-рано отъ обикновено. Юсуфъ самъ искалъ да се отплати на стопанина, който бѣ прибралъ Али и дъщеря му. Той му далъ пълна кесийка жълтици. (Нѣма по-щедъръ отъ щастливия човѣкъ!) Когато слѣдъ малко се явила **Радость на Очитѣ**, то тя, прѣдупрѣдена за намѣрението на Юсуфа, обявила, че първата сѣзаностъ на всѣка дъщеря е да слуша татка

си. Казватъ, че въ такива случаи, дѣщеритѣ въ Турция сж винаги послушни.

Още сжщата вечеръ, щомъ настѣпилъ вечерния хладъ, тѣ трѣгнали за Дамаскъ. Конетѣ били леки, а сърдцата още по-вече; тѣ припускали съ бързината на вѣтъра и къмъ края на другата вечеръ били на мѣстото. Юсуфъ показалъ невѣстата на майка си. То се знае, султанката била твърдѣ радостна, и слѣдъ първитѣ милувки, тя не могла да се стѣрпи да не покаже на мжжа си, че е била по-умна отъ него, и да си достави не малко радостъ, като му обяви за произхождението на **Радость на Очитѣ**.

— Аллахъ, Аллахъ! — провикналъ се пашата, като погладилъ дългата си брада, за си придаде важностъ и скрие смущението си. — Да не мислите вис, господарко, че сте зачудили единъ такъвъ държавенъ мжжъ, какъвто съмъ азъ? Нема азъ щѣхъ да се съглася на такава женидба, ако отъ по-рано не знаехъ тая тайна, която толкоза ви зачуди? Знайте, че пашата всичко знае.

И въ сжщия мигъ той отишълъ въ своитѣ покои, за да напише на султана и изпроси отъ своя повѣлителъ заповѣдь за участъта на Алиа. Той не искалъ да си навлича султанския гнѣвъ, като встѣпва въ родство съ изпратено на заточение сѣмейство. Само младостта обича въ живота приключенията, а пашата билъ човѣкъ сериозенъ и искалъ да живѣе и да умре паша.

Султанътъ нарочно изпратилъ въ Сирия корабъ, за да доведе въ Цариградъ бившия багдатски управителъ. Въ дрипи и съ тояга въ ржка, отвели стария паша въ двореца, където, при многобройно стечение на придворни, Али ималъ честта да забавлява своя повѣлителъ прѣзъ цѣлото врѣме слѣдъ обѣда, разказвайки своя тегловенъ животъ.

Когато Али завършилъ своя разказъ, султанътъ му заповѣдалъ да се прѣоблече въ кюрка що билъ на неговото рамо. Отъ паша султанътъ го бѣ направилъ овчарь, сега той искалъ да очуди свѣта съ ново чудо на своето могъщество — отъ овчарь — да направи пакъ паша.

На това пожелание, разбира се, удобрително ржкоплѣсалъ цѣлия дворъ. Али се про-